Ми закопувались доти,
доки нас не спинили джерела.

А потім прийшли дерева
і стали над нами.

А потім прийшли пси
і вили над нами.

А потім принесли дівчину
і в неї була одна рука.

І ми зимували так,
як зимують вода і вогонь.

А потім ти сказала: "Христос

воскрес!",

наша однорука весно.

Нарешті ми втекли,
але не могли зупинитися і жити далі —
ми піднімалися крутою горою
все вище і вище —

ми наближалися, підходили впритул
до хмар важких і темних,
які, може, і врятували вас,
але вкоротили дам Великдень
і тепер не дають зупинитися —
притягують нас, давлять, затягуючи
у круті вири темних вихорів.

Ми пройшли крізь них,
і гейби окинувши з плечей храмові плити,
легко вийшли на самий верх,
і тільки тоді збагнули:

на землі була ніч.
Лише вершина гори,
ще мертва після зими,

стриміла над чорною лядою хмар,
що наглухо закрила той кривавий погріб,
звідки ми ледве втекли,
і тепер сидимо на вершині гори,
облиті різким місячним світлом.
Воно тільки тут — з нами й над нами.
Ми поскидали скривавлену одіж
і закопали її під ногами у хмарах.

Ми сиділи в такому світлі,
що не відчували холоду і болю,
навіть наготи своєї не помічали.
Ми бачили тільки верхи
сходжених з дитинства гір —
вони вирвалися, як і наша вершина,
із безмежного клубочища хмар,
і на кожному верху,
облитому щоразу різкішим сяйвом,
сиділи якісь люди.

Ми не знали, хто воїни і звідки,
ми не знали, коли вони…

Ми не знали, живі вони чи мертві,
але яке це має значення,

адже і їм довелось
проломити своїми головами
ці хмари!

Ми розгледіли кожну ватагу втікачів
і забули всі слова.

Навіть плач і крик.

І тоді в нас у ногах
прошмигнули вовки.

Вони не підважували хмари, як ми,
а легко випірнули з них
і вмить оббігши нашу вершину,
замотавши в сліпучий клубок
наше місячне мовчання,
знову пірнули в густе хмаровище
і так само легко виринули
на сусідньому верху,
так само обмотуючи інших утеклих.

Ми проводжали їх
одним хижим поглядом
на кожну вершину,
уперше уздрівши, які ми голі
і які ми нерухомі
без оцих вовків,
крім яких нам нічого вже в світі не треба,
бо вони прив'язали нас один до одного,
обмотали всі ватаги,
переснували вас під своїм місяцем,
пірнаючи і виринаючи
у хмаровищі юдолі земної.

І ми притулилися плечима один до одного,
міцно, як люди, які вже знають,
що буде весна і буде трава,
і потому за це
знов доведеться зимувати в землі,
і за це тепер
назавше тулимось один до одного,
і це буде,
і цього не може не бути,
бо в ногах
знов прошмигнули вовки —
вірні пси Георгія.